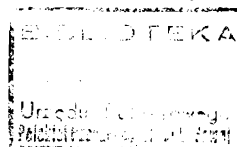

Warszawa, 8 września 1934 r.

URZĄD PATENTOWY

D 06m 11/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20222.

Kl. 8 k, 1.

Auguste Firmin Galvin
(Lyon, Francja).

Sposób klejenia.

Zgłoszono 20 września 1932 r.

Udzielono 11 czerwca 1934 r.

Pierwszeństwo: 21 września 1931 r. (Francja).

Przedmiot wynalazku niniejszego stanowi tani sposób klejenia, niewymagający długiego suszenia, nieszkodliwy oraz nie-męczący zbytnio robotników.

Sposób polega zasadniczo na stosowaniu bardzo gorących i stężonych kąpieli z masy klejącej.

Masa ta składa się z jednej części objętościowej materiału czynnego i $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ części rozpuszczalnika.

Pod materiałem czynnym rozumie się tę część masy, która pozostaje jako kleiwo na obrabianym materiale włóknistym. Dzięki silnemu stężeniu tego materiału kleiwo wypada tanio, a wskutek małej zawartości w niem rozpuszczalnika schnie szybko, nie niepokojąc i nie nużąc zbytnio

personelu fabrycznego, co zachodzi przy posługiwaniu się kleiwami z oleju lnianego, ewentualnie z domieszką innych olejów, rozpuszczonych w benzynie lub innym rozpuszczalniku organicznym, gdy używa się wielkich ilości rozpuszczalnika, w zależności od właściwości jedwabiu oraz sposobu klejenia.

Przykład I. Benzyna lub podobna substancja, jako rozpuszczalnik.

W dotychczasowych procesach na litr oleju lnianego lub innego bierze się zwykle od 2 do 8 litrów benzyny lub toluenu. Do tego samego klejenia, zgodnie z wynalazkiem niniejszym, w obu powyższych przypadkach stosuje się zaledwie od 0,500 l do 2-ch litrów benzyny. Zyskuje się w ten spo-

sób na rozpuszczalniku oszczędność, przewyższającą często nawet wartość oleju lnianego. Tkanina wymaga zaledwie słabego podsuszania, ponieważ suszenie tu odbywa się bardzo szybko i jest zupełnie nieszkodliwe dla personelu roboczego.

Przykład II. Woda jako rozpuszczalnik.

Ilość wody przewyższa zazwyczaj 8 do 50-krotnie ilość oleju lnianego, wchodzącego w skład kąpieli. Zgodnie natomiast z wynalazkiem niniejszym wodę stosuje się w ilości, przewyższającej ilość oleju lnianego zaledwie 2 do 7-krotnie.

Po nasyceniu materiału włóknistego usuwa się w drodze odparowania wodę, użytą w charakterze rozpuszczalnika lub masy rozcieńczającej. Czynność ta trwa tem dłużej, im więcej wody należy odparować, co znowu wpływa na koszty procesu. Według sposobu niniejszego wypadają one najtaniej, ponieważ zastosowana ilość rozpuszczalnika jest 3-krotnie mniejsza.

Co się tyczy temperatury kąpieli klejącej, to stosując do pewnych gatunków jedwabiu kąpiel stężoną, ogrzaną do 80°C, po odpowiedniem podsuszeniu, otrzymuje

się obciążenie 10 do 11%. Chcąc ten sam gatunek jedwabiu obciążyć mocniej, t. j. od 14 do 15% przy użyciu tej samej kąpieli, wystarczy ją ogrzewać zaledwie do 50°C i mniej podsuszać.

W razie klejenia jedwabi, wymagających obciążenia zaledwie 6 do 7%, kąpiel o temperaturze 80° zawiera w litrze $\frac{1}{4}$ litra benzyny, poczem stosuje się mocne podsuszenie. W ten sposób otrzymuje się obciążenie, wynoszące 9%, które po wysuszeniu, t. j. wyparowaniu benzyny, spada do 6%.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób klejenia, znamieny tem, że stosuje się kąpiele klejące z nieznaczną ilością rozcieńczalnika, ogrzewane dla osiągnięcia większej płynności do 35°, a niekiedy i 80°, zależnie od rodzaju użytego kleju i rozpuszczalnika.

Auguste Firmin Galvin.

Zastępca: M. Skrzypkowski,

rzecznik patentowy.